

Csontos Márta

Állóképek

A hangokat már nem hallani,
az árnyékokat is kiszögezték,
nincs távolságjelölés a menetlevélben.
Itt ülnek melletted álmaid a körhintán,
ahol húz a messzeség, vonz a kiterjedés,
s már annyira szédülsz a sokadik kör
után, kísért az elévezett mennybéli üresség.

A képek alatt gyertyaláng táncol,
az arcok magánzárkák rácsaiból néznek.
Már halhatatlanságod is zálogba
tették, s a cédulát nem kaptad meg.
Fárad a képzelet, egyszerűen nyomaszt
a súlytalanság, nincs újabb szituáció
beintettek a sivatagba ültetett testiségnek.

Csak bolyongsz a kalandok térfelén,
nincs kapcsolat, nincs összekapaszkodás.
A félelem homokbarlangjában sok a
muzeális értéktelenség, s te nem akarsz
befulladni a mélység mocsarába, ahol
féregként rejt el a szent balzsamozás.

Egymás felé – egymás ellen

Minden reggel hallani lehet a távoli
madársuhogást, a lehorgonyzott
tengerzúgásból értelmezni lehet
az üzenetet, az álmok elfüggönyözött
szobájában olvasni lehet a rejtjeleket.
Azt hiszem, összetartozunk a magunk
teremtette kényszerpályán, vagy fújunk
egymásra, vagy osztozunk a játékszereken.
Té legtöbbször csak ott ülsz, mint útját

vesztett Odüsszeusz, hajód megfeneklett,
már nem indulhatsz távoli oázisok felé,
csak hintázol a délibábok hullámvonalán,
hol szőke virágok hajladoznak megfestett
nyarak homlokán, s addig báméskodsz,
míg nem tudod rekonstruálni régi önmagad.
Én pedig ott rohanok melletted, olykor egész
közel, de már nem kapaszkodom egy elképzelt
világ körvonalába, csak koldulni térek be
hozzád, mert gyűjtöm szárnyadból a kihullott
tollakat a nekem tetsző rekonstrukció reményében

Szurcsik József kiállításának enteriőrje
a Művészetek Háza Veszprém Várgalériájában